

Коли Григору було років, заарештували батька. Пам'ятав він, як одного холодного осіннього дня біг за возом, в якому везли безневинного . З тих пір Григир його так і не бачив.

Мати вдруге виходить заміж., а малого Григора забирає на Донбас батьків

Та лихо і тут переслідувало хлопчика.

в якій жили Тютюнники, зруйнувала , і вони опинилися в чужих людей.

Після класу Григир навчався в Зіньківському ремісничому училищі № 7, закінчивши його, працював на Харківському заводі ім. Малишева, але захворів на , повернувся в рідне село, не відпрацювавши належних трьох років, за що відсидів місяці в колонії.

«Йшов пішки (війна кругом), маючи за плечима років, три класи освіти і порожню торбинку, в котрій з початку подорожі було дев'ять , перепічка і банка меду — земляки дали на дорогу. Потім харчі вийшли. Почав старцювати. Перший раз було неймовірно важко, соромно, одбирало язик і в грудях тепло, тоді трохи привик. Йшов рівно два . ...»

Майже більша половина написаного Григором Тютюнником — про і для дітей, яких він любив по-особливому.

